

13de zondag door jaar C

Lc. 9, 51-62

De Bijbel is in feite een eindeloze reeks verhalen van mensen die op de één of andere manier met God te maken hebben. Sommigen jubelen het uit vanwege zijn nabijheid, anderen voelen zich door Hem in de steek gelaten. Voor sommigen kan de vreugde niet op, en voor anderen lijkt aan de ellende geen einde te komen. Maar altijd heeft het te maken met God. De Bijbel is in die zin geen boek van filosofie of moraal, maar een neerslag van wat mensen met God hebben meegemaakt. En dan blijkt dat God, ook als Hij heel dicht bij mensen komt, toch ook altijd een mysterie blijft. Hij kan voor mensen de grootste vreugde zijn, maar ook de zwaarste beproeving. Iets kunt ge daarvan merken in het Evangelie van vandaag.

“Toen de dagen van zijn verheffing hun vervulling naderden, aanvaardde Jezus vastberaden de reis naar Jeruzalem”, zo begon het Evangelie ietwat plechtstatig. Die “vervulling” waarvan sprake is, slaat op de kruisiging. “Voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid”. Het kruis roept inderdaad vragen op naar God.

Onderweg naar Jeruzalem gebeuren er ook vreemde dingen. De Samaritanen verzuimen hun heilige plicht van gastvrijheid. En aangezien de verstandhouding tussen Joden en Samaritanen toch al niet zo best was, ligt het voor de hand God te vragen die mensen te straffen. Jezus’ reactie laat zien dat God geen paard is wat we voor onze kar kunnen spannen om onze rechten en plichten af te dwingen. Geloof in God is geen wapen om u mee te doen gelden, maar een instrument om anderen mee te dienen.

Ook die drie korte gesprekken daarna doen eigenlijk vreemd aan. Eerst komt zich iemand aanbieden om Jezus te volgen. Ge zou kunnen verwachten dat Jezus die bereidwillige mens het zo aangenaam mogelijk maakt, maar het tegendeel is waar. “Ja” zeggen tegen God kan u veel kosten, en het betekent dat ge soms ook zware stormen moet trotseren.

De twee anderen willen eerst afscheid nemen: van hun vader, van hun huisgenoten. Opnieuw volgt een raar antwoord: “Wie de hand aan de ploeg slaat en omziet, is ongeschikt”. In Palestina moet de ploeg door een steenrijke bodem getrokken worden. Daarom moet een boer daarbij met heel zijn gewicht op de ploeg leunen en aandacht hebben voor wat er vóór hem ligt. Als hij dat niet doet en zou omkijken, zou de ploegschaar direct uit de grond schieten. Daarmee wil Jezus eigenlijk zeggen: als ge “ja” zegt tegen God in uw leven, vraagt dat ook uw volle en onverdeelde aandacht: Hij komt eerst in heel uw doen en laten, denken en spreken. Opnieuw een radicale eis.

Die streng overkomende woorden van vandaag zijn niet bedoeld om af te schrikken, maar om duidelijkheid te scheppen. En ze kunnen de gedachte oproepen of wij de dag van vandaag als Kerk of gelovigen soms niet te (klein)burgerlijk geworden zijn. Hoe gemakkelijk passen we ons niet aan elke

situatie aan? Hoe gemakkelijk hebben we geen excuses en uitvluchten klaar? “Nee, mijnheer pastoor, wij oefenen de liedjes voor de 1ste Communie niet op school, want er zitten ook kinderen in de klas die hun Communie niet doen.” “Ja, mijnheer pastoor, ik zou wel wat vaker naar de Mis willen gaan, maar de dagen vullen zich zo vlug en dan schiet het er gewoonlijk bij in.” Is het dan echt zo moeilijk geworden om van de 168 uren die een week telt, anderhalf uurtje vrij te houden voor Diegene die dag en nacht over u waakt? “Zeker, mijnheer pastoor: ik zou best vrijwilligerswerk voor de parochie kunnen doen, maar ik wil mij niet vastleggen: dus niet structureel zoals u vraagt.” Zijn we dan vergeten dat een parochie leeft van trouwe helpers?

Christen-zijn betekent de dag van vandaag, veel meer dan 50 jaar geleden, keuzes maken en daar ook consequent aan vasthouden, in iedere situatie. Als mensen alleen maar mooie praatjes willen horen worden ze wel lid van een politieke partij. Geen woorden, maar daden: dat is in feite waar Jezus in het Evangelie vandaag om vraagt. En als dat een vraag is die tegen de borst stuit, dan zegt dat misschien wel meer over ons dan over Hem. Amen.

Johan Goris, pastoor